

SCARLETT ST. CLAIR

un
JOC
al
SORTII

SAGA LUI HADES
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA EDGE

Redactare: Liviu Szóke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Cristina Gvinda

SCARLETT ST. CLAIR

A GAME OF FATE

Copyright © 2020, 2021 Scarlett St. Clair

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA EDGE,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ST. CLAIR, SCARLETT

Un joc al sorții / Scarlett St. Clair; trad. din lb. engleză:
Ioana Bena. - București: Leda Edge, 2022

ISBN 978-606-9740-17-0

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

CAPITOLUL I

Un joc al echilibrului

HADES ȘI-A FĂCUT APARIȚIA LÂNGĂ COASTA ZEILOR. Scăldat în lumina soarelui, țărmlul se mândrea cu o apă turcoaz și plaje albe imaculate, toate acestea având ca fundal stânci, grote și o mânăstire de marmură albă și verde, la care puteai ajunge după ce urcai trei sute de trepte. Muritorii se înghesuiau aici să înoate, să navigheze și să facă snorkeling. Era o oază, până când soarele își încheia coborârea învăpăiată de pe cer.

După amurg, răul începea să se miște în noaptea întunecată sub un cer înstelat și un ocean de lumină de la lună. Venea pe corăbii și se deplasa prin Noua Grecie, iar Hades era aici ca să-l neutralizeze.

S-a întors, cu pietrișul scârțâindu-i sub picioare, și a pornit în direcția firmei Corint, o pescărie care preluase o mare parte din proprietățile imobiliare de pe coastă. Fațada tencuită a depozitului se potrivea perfect cu vechea arhitectură care împodobea țărmlul, părând uzată, albită și fermecătoare. Un

felinar simplu, de culoare neagră, scotea în evidență un panou cu numele firmei, scris cu un font care sugera prestigiu și putere – caracteristici admirabile atunci când le aparțineau celor mai puternici din societate.

Și periculoase atunci când le aparțineau celor mai slabi.

Un muritor s-a mișcat în umbră. Fusese acolo încă de când sosise Hades și, fără îndoială, se credea bine ascuns, ceea ce poate că era adevărat pentru alți muritori, dar Hades era un zeu, iar umbrele erau ale lui.

Pe când trecea, bărbatul s-a mișcat din nou, iar Hades s-a răsucit și mâna lui a oprit-o pe-a muritorului. Degetele îi erau încheștate pe-o armă. Hades s-a uitat la armă, apoi la bărbat, și un zâmbet răutăcios i-a străbătut buzele.

În clipa următoare, niște țepușe ascuțite au țâșnit din vârful degetelor lui Hades, înfigându-se în carnea bărbatului. Arma acestuia s-a izbit de pământ, iar el a căzut în genunchi cu un strigăt gutural.

— Te rog să mă cruți, milord! l-a implorat bărbatul. Nu am știut.

Lui Hades i se păreau întotdeauna curioase clipele dinaintea morții unui muritor. Mai ales când dădea peste unul ca ăsta – unul care ar fi ucis fără remușcări, și totuși se temea de propria sa moarte.

Hades și-a întărit strânsoarea și, în timp ce omul tremura, zeul a scos un hohot de râs.

— Moartea ta nu e iminentă, a replicat Hades, iar muritorul a privit în sus. Dar o să am o vorbă cu angajatorul tău.

— Angajatorul meu?

Hades mai c-a gemut. Deci muritorul avea de gând s-o facă pe prostul.

— Sisif din Efira.

— El nu... nu e aici.

Minciună.

Cunoașterea acestui lucru i-a acoperit limba ca o cenușă, uscându-i gâtul.

Hades l-a ridicat pe bărbat de braț, cu țepușele încă înfipite în el, până când privirile le-au ajuns la același nivel. Din acest unghi, Hades a observat un tatuaj pe încheietura mâinii bărbatului. Era un triunghi, acum despicat de țepușele ieșite din degetele lui.

— N-am nevoie de ajutorul tău ca să intru în depozit, a spus Hades. De la tine am nevoie de-un exemplu.

— Un... un exemplu?

Hades a hotărât să se folosească de acțiuni drept explicații, începând prin a cresta două tăieturi adânci pe fața bărbatului. În timp ce sângele îi acoperea pielea, gâtul și hainele, zeul l-a târât până la intrarea depozitului, apoi a deschis ușile cu piciorul și-a pășit tacticos înăuntru.

Ceea ce de pe plajă părea a fi o clădire era, de fapt, un zid, pentru că în loc să intre într-un spațiu închis, Hades s-a trezit într-o curte deschisă înspre cerul întunecat de deasupra. Pământul era gol și se vedeau câteva bazine pline cu pești înălțate deasupra solului. Aerul mirosea a mare, a putregai și-a sare. Hades ura duhoarea aia.

Muncitori îmbrăcați în salopete negre s-au întors să privească cum zeul îl împingea înainte pe muritorul sângerând. Omul s-a zbatut, dar s-a redresat înainte de-a lovi pământul. Din partea opusă lui Hades, s-a apropiat un alt bărbat flancat de doi bodyguarzi uriași. Era îmbrăcat într-un costum alb, iar degetele lui grase erau complet acoperite de inele din aur. Avea părul scurt și negru, iar barba, îngrijită și înspicată cu argint.

— Sisife, n-n-n-a fost vina mea, a spus bărbatul, poticnindu-se înainte. Am...

Sisif a scos un pistol și l-a împușcat pe bărbat. Acesta a căzut, lovindu-se de pământ cu un zgomot surd. Hades s-a uitat la corpul nemișcat și apoi la Sisif.

— N-a greșit, a spus Hades.

— Nu l-am ucis pentru că te-a lăsat să intri pe proprietatea mea. L-am ucis pentru că nu a respectat un zeu.

O astfel de manifestare venea de obicei din partea unui supus loial. Dar Hades avea puțini dintre aceștia și știa că Sisif nu e unul dintre ei.

— Țta e modul tău de-a aduce un sacrificiu?

— Depinde, a răspuns bărbatul, trosnindu-și gâtul și înmânându-i arma bodyguardului din dreapta.

— Îl accepți?

— Nu.

— Atunci a fost o afacere.

Sisif și-a îndreptat reverele sacoului și și-a aranjat butonii de manșetă, iar Hades a observat același triunghi tatuat pe încheietura mâinii sale.

— Mergem?

Muritorul i-a făcut semn lui Hades să meargă înainte, spre un birou aflat în partea opusă a curții.

— Divinitatea mai întâi.

— Insist! a refuzat Hades.

În ciuda puterii sale, nu fusese niciodată dornic să rămână cu spatele întors spre cineva.

Ochii lui Sisif s-au îngustat ușor. Probabil că muritorul vedea refuzul lui Hades de-a intra primul ca pe-o formă de lipsă de respect, mai ales pentru că arăta că Hades nu are încredere în el. Era o ironie de-a dreptul, având în vedere că Sisif

încălcase una dintre cele mai vechi reguli ale ospitalității, legea xeniei¹, ucigându-și rivalii după ce-i invitase pe teritoriul său.

Fusese doar una dintre fărădelegile lui Sisif pe care Hades venise acum să le rezolve.

— Prea bine! milord.

Muritorul i-a adresat un zâmbet rece înainte de-a porni spre biroul său, cu cele două gărzi de corp după el. Prezența lor era amuzantă, ca și cum cei doi bărbați muritori l-ar fi putut proteja pe Sisif de el.

Hades s-a trezit gândindu-se cum să-i elimine. Avea de ales – putea să cheme umbrele și să le lase să-i consume pe cei doi sau putea să se ocupe singur de ei. Probabil că singurul lucru de luat în considerație era dacă voia sau nu să aibă sânge pe costum.

Cele două gărzi de corp și-au ocupat locurile de o parte și de alta a ușii când Sisif a intrat în birou. Hades nu le-a aruncat nicio privire când a trecut pe lângă ei.

Biroul lui Sisif era mic. Masa de lucru era din lemn masiv, de culoare închisă și plină de hârtii. Un telefon de modă veche stătea într-o parte, iar în cealaltă, o carafă de cristal și două pahare. În spatele lui, un șir de ferestre, acoperite de jaluzele, dădeau înspre curte.

Sisif a ales să stea în spatele mesei. O mișcare strategică, și-a imaginat Hades. Care punea ceva fizic între ei. Era probabil și locul în care-și ținea un stoc de arme. Nu că acestea ar fi fost de folos împotriva lui, dar Hades exista de secole și știa că muritorii disperați ar încerca orice.

— Bourbon? a întrebat Sisif destupând carafa.

¹ Xenia, legea onorată de zeii greci, spunea că trebuie să-i respectăm și să fim ospitalieri cu străinii, indiferent de unde vin ei. Zeus este uneori numit și Xenios, Zeus cel Ospitalier (n. red.).

— Nu.

Muritorul l-a privit o clipă pe Hades, înainte să-și toarne un pahar pentru el. A luat o înghițitură și-a întrebat:

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Hades s-a uitat spre ușă. De aici, putea vedea bazinele, iar acum a dat din cap spre ele.

— Știu că ascunzi droguri în bazinele tale, a răspuns Hades. Și mai știu, de asemenea, că folosești această firmă drept paravan ca să le transporti prin Noua Grecie și că ucizi pe oricine îți stă în cale.

Sisif a căscat ochii la Hades pentru o clipă și-apoi a luat lent o înghițitură din pahar înainte de-a întreba:

— Ai venit să-mi iei viața?

— Nu.

Nu era o minciună. Hades nu secera suflete – Thanatos era cel care o făcea, dar Zeul Lumii de Jos vedea oricum că Sisif urma să primească o vizită cât de curând. Viziunea venise, nechemată, ca o amintire de demult. Sisif, îmbrăcat elegant, avea să se prăbușească pe când ieșea dintr-un restaurant de lux.

N-avea să-mi mai recapete cunoștința vreodată.

Și, înainte ca asta să se întâmple, Hades ar fi îndreptat balanța.

— Atunci, ar trebui să presupun că vrei o parte?

Hades și-a înclinat capul pe un umăr.

— Într-un fel.

Sisif a chicotit.

— Cine ar fi crezut că Zeul Morților a venit să negocieze?!

Hades a scrâșnit din dinți. Nu-i plăceau subînțelesurile cuvintelor lui Sisif, de parcă muritorul ar fi crezut că preluase controlul.

— Ca pedeapsă pentru fărădelegile tale, vei dona jumătate din averea ta celor fără adăpost. La urma urmei, ești vinovat pentru mulți dintre ei.

Drogurile cu care făcea trafic Sisif distruseseră vieți și îi rodeau pe muritori din interior – prin dependență și aprinzând violența în comunități –, și, deși nu era singurul responsabil, navele lui erau cele care le aduceau pe continent, iar camioanele sale, cele care le transportau prin Noua Grecie.

— Penitența nu se face în viața de apoi? a întrebat Sisif.

— Consider-o ca pe-o favoare! Îți permit să începi mai devreme.

Sisif s-a scobit cu limba între dinți, apoi a rânjit fără să scoată un sunet.

— Știi că nu ești niciodată descris ca fiind un zeu drept.

— Nu sunt drept.

— Să-i obligi pe escrocii ca mine să facă donații organizațiilor de caritate este ceva drept.

— E vorba de echilibru. Un preț pe care îl plătești pentru răul pe care îl răspândești.

Hades nu credea în eradicarea răului din lume – nu credea că este posibil. Ceea ce era rău pentru unul era o luptă pentru libertate în fața altuia – Marele Război, de exemplu. O tabără luptase pentru zei, pentru religia lor, iar cealaltă luptase pentru libertate față de asupritorul lor. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să le ofere un strop de răscumpărare, astfel încât sentința lor în Lumea de Jos să-i poată duce eventual la Asfodel.

— Dar tu nu ești Zeul Echilibrului. Tu ești Zeul Morților.

Nu ar fi fost de vreun folos să-i explice cum lucrau Ursitoarele sau despre balanța pe care acestea se străduiau s-o mențină

dreaptă în lume, așa că a rămas tăcut. Sisif a scos o cutie de metal din buzunarul interior al sacoului și a luat o țigară.

— Să-ți spun cum facem.

Și-a dus țigara la buze și-a aprins-o. Mirosul de nicotină – ca de cenușă, stătut și chimic – a umplut micul birou.

— Donez un milion de dolari și n-o să mai încalc legea xeniei.

Hades s-a oprit o clipă și a profitat de tăcere ca să-și potească strângându-și pumnii valul de furie iscat de cuvintele muritorului. Nu cu mult timp în urmă, ar fi lăsat furia să-l cuprindă, trimițându-l pe muritor drept în Tartar fără să se gândească o clipă. Acum însă a lăsat întunericul să facă treaba în locul lui. Hades a chemat umbrele în fața biroului lui Sisif, iar acestea s-au strecurat prin exteriorul clădirii, întunecând ferestrele pe măsură ce înaintau.

Hades a privit cum se întoarce Sisif, urmărind umbrele din ochi, până când acestea s-au apropiat de cei doi bodyguarzi din fața biroului. În clipa următoare, s-au strecurat în fiecare orificiu al corpului lor, iar bărbații s-au prăbușit morți.

Sisif și-a întors privirea către Hades și a rânjit.

— Dacă mă gândesc mai bine, ne-am înțeles, lord Hades, a spus Sisif. Două sute cincizeci de milioane să fie.

— Trei, a răspuns Hades.

Un fulger sfidător a trecut prin ochii muritorului.

— Asta înseamnă mai mult decât jumătate din averea mea!

— O pedeapsă pentru că mi-ai irosit timpul, a replicat Hades.

A dat să se întoarcă și să părăsească biroul. S-a oprit însă și s-a uitat peste umăr la muritor.

— Iar în locul tău, nu mi-aș face griji în privința încălcării legii xeniei, muritorule. Nu mai ai mult timp la dispoziție.

Sisif a rămas tăcut după cuvintele lui Hades. Fuiore de fum se ridicau dansând din țigara pe care o ținea în echilibru între degete. După o clipă, a stins-o în propriul pahar.

— Spune-mi ceva! i-a zis. De ce o faci? Târguiala și îndreptarea balanței? Ai vreo speranță pentru umanitate?

— Tu nu ai nici una? a întrebat Hades.

— Trăiesc printre muritori, lord Hades. Crede-mă, ori de câte ori au de ales să încline balanța într-o parte sau alta, ei vor alege întinericul. Este cea mai rapidă cale, cu cel mai rapid beneficiu.

— Și cu cel mai mult de pierdut, a completat Hades. Nu mă învăța tu pe mine despre natura muritorilor, Sisif! Eu îi judec de-un mileniu pe cei ca tine.

Hades s-a oprit în fața ușii, uitându-se în jos la cei doi bărbați care zăceau la picioarele sale. Nu se bucura deloc la ideea de a-i readuce la viață pentru ca apoi să răspândească ei înșiși violența și moartea, dar știa că Ursitoarele ar fi cerut un sacrificiu – un suflet pentru un suflet –, și era foarte probabil să aleagă suflete bune, pure și inocente.

Balanță, s-a gândit Hades, și dintr-odată a simțit că urăște cuvântul.

— Treziți-vă! le-a poruncit.

Și, în timp ce aceștia inspirau adânc, Hades a dispărut.

CAPITOLUL II

Un joc al sorții

HADES ȘI-A FĂCUT APARIȚIA ÎN BIROUL SĂU DE LA Nevernight, unul dintre cele mai populare cluburi din Noua Atenă. Era aproape ora unsprezece, iar la miezul nopții avea să se plimbe prin barul de la etaj, alegând muritorii care nădăjduiau să negocieze cu el pentru cele mai mari dorințe și poftes ale lor – sănătate, dragoste și bogății. Doar acestea erau lucrurile pe care le putea acorda. Nu primea solicitări privind crearea vieții, redarea vieții sau dăruirea frumuseții – dorințe pe care el nu le-ar fi satisfăcut.

— Ai întârziat.

Vocea lui Minthe a fost ca un bici, spulberându-i gândurile. O simțise din momentul în care intrase în cameră – toată foc și gheață – și prefera s-o ignore când era așa.

S-a concentrat la aranjarea cravatei și-a butonilor, ușurat în sinea lui că alesese să folosească magia umbrelor ca să doboare gărzile de corp ale lui Sisif, astfel încât să nu fie nevoit s-o audă pe nimfă cerând explicații. Cu ținuta pusă la punct, s-a întors